

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 480/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Carmeuse Slovakia, s. r. o., Slavec 179, zastúpenej AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm, s. r. o., Kmeťova 26, Košice, za ktorú koná advokátka JUDr. Klaudia Azariová, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 9 CoPr 3/2015-166 z 23. septembra 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Carmeuse Slovakia, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. januára 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Carmeuse Slovakia, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva

na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 CoPr 3/2015-166 z 23. septembra 2015.

Ako zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a jej príloh vyplýva, sťažovateľka bola účastníčkou konania v postavení žalovanej v konaní v pracovnoprávnej veci o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru vedeného pred Okresným súdom v Rožňave (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 9 Cpr 4/2011. Rozsudkom č. k. 9 Cpr 4/2011-65 zo 17. apríla 2012 okresný súd vyslovil neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru z 10. novembra 2009, ktorým sťažovateľka skončila pracovný pomer so [REDAKOVANÉ] – žalobcom v konaní pred všeobecným súdom (ďalej len „žalobca“) z dôvodu väd jeho doručenia, kedy nedodržel *„zákonom stanovenú lehotu pre okamžité skončenie pracovného pomeru, keďže list zo dňa 10. 11. 2009, obsahujúci okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 68 Zákonníka práce, doručila žalobcovi (až) dňa 24. 11. 2011. Stalo sa tak preto až po uplynutí zákonom stanovenej lehoty uvedenej v § 68 ods.2 Zákonníka práce. Z týchto dôvodov je okamžité skončenie pracovného pomeru, dané žalovanou žalobcovi listom zo dňa 10. 11. 2009, neplatné.“*

Na odvolanie sťažovateľky krajský súd rozsudkom č. k. 9 CoPr 3/2015-166 z 23. septembra 2015 rozsudok okresného súdu ako vecne a právne správny potvrdil.

Týmito rozhodnutiami podľa sťažovateľky *„došlo k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, porušeniu práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a konaniu v rozpore s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko rozhodnutie oboch súdov je založené na diametrálne odlišnom posúdení právnej otázky preukázania obsahu zásielky ako v doterajšej súdnej praxi prejedlikoval Najvyšší súd SR, pričom toto diametrálne odlišné posúdenie predmetnej právnej otázky, v rozpore s judikatúrou Najvyššieho súdu SR, nie je možné rozumne odôvodniť“*.

Všeobecné súdy zaujali stanovisko, že sťažovateľka nepostupovala s dostatočnou starostlivosťou, *„pokiaľ na doručenke obsahujúcej list zo dňa 10. 11. 2009 neuviedla jej*

obsah, teda že ide o okamžité skončenie pracovného pomeru. Takýmto svojim postupom síce neporušila žiadne zákonné ustanovenie, keďže zákon (ani Poštový poriadok) jej takúto povinnosť neukladá, avšak zbavila sa možnosti preukázať pred súdom, že skutočne predmetnú zásielku žalobcovi včas doručila, teda dostala sa do dôkaznej núdze ohľadom preukázania tejto skutočnosti.“. Dospeli k záveru, že sťažovateľka nepredložila dôkaz o tom, že zásielka z 10. novembra 2009 doručená žalobcovi 11. novembra 2009 skutočne obsahovala okamžité skončenie pracovného pomeru. Krajský súd uviedol, že „pokiaľ žalovaná poukazovala na obsah doručeny obsiahnutej v spise na č. l. 58, ktorá mala svedčiť o tom, že zásielku doručenú poštou doporučené do vlastných rúk prevzal žalobca dňa 11. 11. 2009 a že táto obsahovala aj list zo dňa 10. 11. 2009 obsahujúci okamžité skončenie pracovného pomeru, z obsahu tejto doručeny táto skutočnosť nevyplýva, keďže na nej nie je uvedený označený obsah zásielky. Dôkazom o tejto skutočnosti nie je z dôvodov, ako ich uviedol súd prvého stupňa ani podací listok predložený žalovanou na č. l. 39 spisu, na ktorom je uvedená poznámka (vpísaná žalovanou), že sa doručovala žalobcovi zásielka okamžité skončenie pracovného pomeru a dôkazom o tejto skutočnosti nie je ani čestné prehlásenie [REDACTED], advokáta zo dňa 17. 04. 2012, keďže ani toto samo o sebe nepreukazuje, že v uvedený deň predmetná zásielka bola skutočne žalobcovi doručená. Ani z ďalších okolností zistených súdom prvého stupňa, a to že žalovaná sa v konaní vedenom pred Okresným súdom Rožňava pod sp. zn. 5C 87/2009 nezmienila o tom, že so žalobcom ukončila pracovný pomer listom zo dňa 10. 11. 2009, ktorá skutočnosť musela byť žalovanej známa, nemožno vyvodiť ten záver, že list zo dňa 10. 11. 2009 bol obsahom zásielky doručenej žalobcovi dňa 11. 11. 2009, a to najmä za situácie, keď medzi účastníkmi konania v súvislosti s iným konaním prebiehala korešpondencia.“.

Krajský súd dodal, že sťažovateľka nepostupovala s dostatočnou starostlivosťou, ak na doručenke neoznačila obsah zásielky.

Proti týmto skutkovým a právnym záverom sťažovateľka namietla, že žalobca zásielku riadne prevzal, čo potvrdil podpisom na doručenke; vyznačenie obsahu zásielky na doručenke mu však ako povinnosť zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva. Poukázala

na to, že žalobca nikdy nepreukázal, čo teda bolo obsahom zásielky, ktorú prebral, ak nie okamžité skončenie pracovného pomeru, pričom sťažovateľ „predložil viaceré dôkazy preukazujúce, čo bolo obsahom zásielky, napr. podací listok, čestné prehlásenie [REDACTED] a pod., avšak obsah tejto zásielky sa podľa krajského súdu mohol preukázať len uvedením obsahu zásielky na doručenke, ktorá bola podpísaná žalobcom ako osobou, ktorá zásielku prevzala, toto vyznačenie na doručenke však absentovalo“. Poukázala na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), napr. uznesenie sp. zn. 4 M Cdo/232/2010 z 27. februára 2012, v zmysle ktorého je povinnosťou adresáta, ak tvrdí iný obsah zásielky ako doručovateľ, preukázať tento iný obsah.

Sťažovateľka je toho názoru, že bez ohľadu na to, či uviedla, čo je obsahom zásielky, „súd kladie dôkazné bremeno na nesprávnu procesnú stranu a vyžaduje v konečnom dôsledku od žalovaného, t. j. sťažovateľa nemožnú dôkaznú povinnosť. Ak by sme vyžadovanie uvedenej dôkaznej povinnosti kladnej sťažovateľovi považovali za správny postup súdu, resp. ak by aj bol uvedený obsah zásielky, tak žalobca by mohol zase tvrdiť, že hoci na doručenke je uvedené, že sa jedná o okamžité skončenie pracovného pomeru, avšak obálka neobsahovala daný dokument ale obsahovala niečo iné, napr. propagačný leták. Máme za to, že takéto prenesenie dôkaznej povinnosti na odosielateľa, t. j. sťažovateľa, a následne ignorácia ním predložených dôkazov, je v rozpore s právom na spravodlivé súdne konanie a s právom na súdnu ochranu.“

Pokiaľ sa krajský súd od tohto právneho názoru odchýlil, bolo podľa sťažovateľky jeho povinnosťou riadne sa vysporiadať s dôvodmi, ktoré ho k takýmto iným záverom vo vzťahu k rovnakej právnej otázke viedli. Namietala, že „krajský súd nebral do úvahy skutočnosti, ktoré sťažovateľ namietal a na ktoré adekvátne upozorňoval vo svojich vyjadreniach a s ktorými sa Krajský súd v Košiciach mal riadne vysporiadať a odôvodniť“. Sťažovateľka ďalej vyslovila názor, že krajský súd „nepovažoval za potrebné, aby sa vysporiadal s namietanými skutočnosťami a nastolenou právnou otázkou sťažovateľa a súhlasil a stotožnil sa s argumentáciou Okresného súdu v Rožňave“. Jeho rozhodnutie tak nebolo dostatočne a náležite odôvodnené, keď sa obmedzil na formuláciu a uvedenie

zákonných ustanovení bez ich bližšieho výkladu, pričom sťažovateľka zastáva názor, že *„rozhodnutia všeobecných súdov musia byť dostatočne a náležite odôvodnené a v žiadnom prípade by sa nemali iba jednoducho bez náležitého odôvodnenia obmedziť iba na formuláciu a uvedenie jednotlivých ustanovení zákonov, bez bližšieho adekvátneho výkladu, ako tomu bolo v tomto prípade“*, pričom rozsudok krajského súdu túto požiadavku nespĺňa, čím porušuje základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu.

V závere sťažovateľka vyjadrila názor, že postoj ústavného súdu v tejto veci môže mať podstatný význam a vplyv na stav právnej istoty aj do budúcnosti, pretože ide o podstatnú právnu otázku.

Súčasne požiadala o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia (§ 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde) v sume 500 eur, ktoré *„by predstavovalo pre sťažovateľa aspoň čiastočnú satisfakciu za ujmu, ktorá mu vznikla dôsledku toho, že konanie, rozhodovanie a výklad Krajského súdu v Košiciach je v priamom rozpore so zásadou právnej istoty a práva na spravodlivý súdny proces“*.

S ohľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd jej sťažnosť po predbežnom prerokovaní prijal na ďalšie konanie a následne vydal takýto nález:

1. *Základné právo sťažovateľa Carmeuse Slovakia, s.r.o. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 9CoPr/3/2015 zo dňa 23. 09. 2015, bolo porušené.*

2. *Ústavný súd zrušuje rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9CoPr/3/2015 zo dňa 23. 09. 2015 a vracia vec na ďalšie konanie.*

3. *Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 500,00 EUR (päťsto eur), ktoré je Krajský súd v Košiciach povinný do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu vyplatiť sťažovateľovi na účet právneho zástupcu sťažovateľa.*

4. *Sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania v sume 363,80 EUR (slovom tristošesťdesiattri eur a osemdesiat centov), ktoré je Krajský súd v Košiciach povinný*

zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu č. ú: 2911965099/1100, vedený v Tatra banka, a.s., a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že jednou z úloh ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je posúdenie opodstatnenosti sťažnosti. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov.

Ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu

všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Podstatou námietok sťažovateľky sú vady odôvodnenia rozsudku krajského súdu, keď sa na jednej strane nevysporiadal s námietkami sťažovateľky, ale tiež vychádzal zo záverov odlišných od predchádzajúcej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu týkajúcich sa dôkazného bremena pri doručovaní zásielky – okamžitého skončenia pracovného pomeru – bez toho, že by toto odchylenie náležite odôvodnil.

Ako z rozsudku krajského súdu vyplýva, ide vo veci o jeho druhé rozhodnutie po tom, ako bol jeho potvrdzujúci rozsudok č. k. 6 CoPr 2/2012-112 z 28. mája 2013 uznesením najvyššieho súdu zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia rozsudku krajského súdu najvyšším súdom ako súdom dovolacím bolo, že *„vyjadrenie žalobcu (č. l. 106 spisu) k odvolaniu žalovanej (č. l. 86 spisu) bolo formulované ako právna a skutková argumentácia a žalovanej (sťažovateľovi – pozn. ústavného súdu) mala byť preto daná možnosť oboznámiť sa s týmto vyjadrením. Zo spisu vyplynulo, že v danom prípade táto možnosť nebola žalovanej vytvorená. Takýmto postupom súdu došlo k odňatiu možnosti konať žalovanej pred súdom a tento dôvod viedol k zrušeniu rozhodnutia krajského súdu a vráteniu veci na ďalšie konanie.“*

Vo vzťahu k zisteniu skutkového stavu a dôkazov pre formulovanie skutkových záverov okresným súdom krajský súd skonštatoval, že *„rozhodnutiu súdu prvého stupňa nemožno vytknúť, žeby vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplynuli a ani inak nevyšli za konania najavo, žeby opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo žeby v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, žeby výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až 135 O. s. p., alebo žeby na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenie nesprávne vyložil. Neboli zistené ani iné vady konania, ktoré*

by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.“. Dodal, že „Súd prvého stupňa vykonal rozsiahle dokazovanie a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O. s. p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, preto odvolací súd rozsudok, vrátane výroku o trovách konania účastníkov ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1,2 O. s. p. potvrdil.“.

Krajský súd poukázal na prerokovaciau zásadu, v zmysle ktorej má účastník jednak povinnosť tvrdenia a jednak dôkaznú povinnosť. Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel k záveru, že zo strany žalobcu bola splnená tak procesná povinnosť tvrdenia, ako aj povinnosť jeho preukázania. Podľa jeho zistení to bola naopak sťažovateľka, ktorá nepostupovala s dostatočnou starostlivosťou, nevyznačila obsah zásielky na doručenke, ale len na podacom lístku. Hoci jej krajský súd dal za pravdu v tom, že nejde o nesplnenie si zákonnej povinnosti, dodal, že sťažovateľka si takto zmarila možnosť preukázať ňou tvrdené skutočnosti v konaní pred súdom. Táto skutočnosť sama však nebola jediným dôvodom, pre ktorý súdy vyhodnotili ako preukázané tvrdenie žalobcu, a nie sťažovateľky. Uviedol, že sťažovateľka *„sa v konaní vedenom pred Okresným súdom Rožňava pod sp. zn. 5C 87/2009 nezmienil[a] o tom, že so žalobcom ukončil[a] pracovný pomer listom zo dňa 10. 11. 2009, ktorá skutočnosť musela byť žalovanej (sťažovateľka, pozn.) známa, nemožno vyvodit' ten záver, že list zo dňa 10. 11. 2009 bol obsahom zásielky doručenej žalobcovi dňa 11. 11. 2009, a to najmä za situácie, keď medzi účastníkmi konania v súvislosti s iným konaním prebiehala korešpondencia“.*

Na rozdiel od sťažovateľky ústavný súd nepovažuje napadnutý rozsudok krajského súdu za arbitrárny ani zjavne neopodstatnený, keďže z neho vyplýva dostatok právne relevantných argumentov odôvodňujúcich ním prijaté rozhodnutie.

V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany,

t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Všeobecný súd je povinný na procesné úkony účastníkov primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným právnym poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu (I. ÚS 372/06).

Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre stabilne zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru síce ukladá súdom povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, túto požiadavku však nemožno chápať tak, že súdy majú povinnosť dať podrobnú odpoveď na každý argument (rozsudok vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, č. 16034/90, § 61). Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Okrem iného je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré účastník konania môže podať na súdy, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprerokuje každú podrobnosť tvrdenú účastníkom konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prerokovania veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo účastníka konania byť vypočutý a aby súd posúdil tvrdenia účastníka konania, hoci sa to explicitne neodrazí v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, s. 67, 74). Odvolací súd sa tiež pri zamietnutí odvolania v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, č. 20772/92).

Vychádzajúc z uvedeného preskúmaním napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci,

keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Krajský súd primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľkou vznesené tvrdenia, na prerokovaný prípad aplikoval relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov a svoje rozhodnutie, ktorým čiastočne zmenil rozsudok okresného súdu, presvedčivo a náležite odôvodnil. Možno teda uzavrieť, že krajský súd zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorej sa sťažovateľka svojím návrhom domáhala.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (obdobne I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09, III. ÚS 127/2012).

Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 9 CoPr/3/2015-166 z 23. septembra 2015, sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Z uvedeného dôvodu bolo právne bezvýznamné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite sťažnosti.

Nad rámec veci k vyjadrenému názoru sťažovateľky, *„že postoj ústavného súdu v tejto veci môže mať podstatný význam a vplyv na stav právnej istoty aj do budúcnosti, pretože ide o podstatnú právnu otázku“*, ústavný súd dáva do pozornosti sťažovateľky, že interpretácia a aplikácia zákonov predovšetkým prislúcha všeobecným súdom (II. ÚS 193/2010). Napriek tomu ústavný súd považuje za vhodné uviesť, že prejednávaná vec ako individuálny pracovnoprávny spor nie je celkom porovnateľná s vecou o výpoveď z nájmu. Spory v pracovnoprávných veciach majú z dôvodu ochrany zamestnanca ako „slabšej“ strany sporu inak postavené dôkazné bremeno, keď na strane zamestnanca

dochádza k tzv. informačnému deficitu, kedy ako účastník konania (sporová strana) nemôže vlastnými silami prekonať nemožnosť naplnenia bremena tvrdenia či bremena dôkazu. Dôkazné bremeno sa tak prenáša a viac zaťažuje zamestnávateľa. Pokiaľ aj všeobecné súdy touto zásadou neargumentovali, nemožno to mať za pochybenie rozsahu spôsobilého privodiť porušenie procesných práv sťažovateľa ústavnoprávných rozmerov.

Krajský súd preto nepochybil, ak sa nepriklonil k názoru prezentovanému sťažovateľkou, ktorá poukazovala na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Cdo 232/2010 z 27. februára 2012, ale vyslovil, že sa sťažovateľka v dôsledku vlastnej neopatrnosti ocitla v dôkaznej núdzi, kedy nebola spôsobilá preukázať ani doručenkou, ani inými prostriedkami, že za daného skutkového stavu skutočne riadne a včas doručila okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcovi – zamestnancovi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2016